

Fanden og futen.

Der var en gang en fut, slig en rigtig flaaer af det værste slaget. En dag kom fanden og vilde hente ham. »Aldrig hører jeg andet,» sa han, »end at folk siger: »Giv fanden havde denne futen!« saa nu faar du følge med mig; og saa slem er du og, saa jeg ikke tror Du kan blive slemmere og værre end du er heller,» sa fanden.

»Ja, vil du lye efter alt det folk snakker, saa faar du mer at flye efter end du rækker,» sa futen; »men er du saa snil en mand at du gjør alt det folk ber dig om, saa turde det hælde at jeg slap denne gangen ogsaa jeg,» sa han.

Ja, futen snakked vel for sig, og fanden var noksaa godlidende; saa til sidst blev de forligt om at de skulde vandre sammen et stykke, og den første de mødte, som nogen bad fanden tage, ham skulde det blive som fanden skulde have, og saa skulde futen slippe. »Men hjertelig maatte det være,» sa fanden.

Først kom de til en stue; der stod kjærringen og kjærned smør; men da hun saa fremmedfolk, maatte hun titte ud efter dem. Imens kom den vesle stuegrisen hendes, som gik og snuste i hver ro, og satte trynet op i kjærnen; den overende, og grisen til at smatte paa rømmen.

»Er der værre skadedyr til end slig en gris?» skreg kjærringen. »Giv fanden havde dig!» sa hun.

»Saa tag grisen da!» sa futen.

»Tror Du hun under mig griseflesket?» sa fanden. »Hvad skulde hun saa have til helgekost i vinter? Nei, det var ikke af hjertet!»

Saa gik de til de kom til en anden stue. Her havde den vesle ungen gjort ugagn. »Retnu er jeg lei dig,» sa kjær-
ringen, »jeg vinder ikke andet end at gaa og tørke og stelle
efter denne stygge ungen. Giv fanden havde dig!» sa hun.

»Saa tag ungen da!» sa futen.

»Aa det er ikke af hjertet at moren bander barnet,» sa fanden.

Saa gik de et stykke til; der mødte de to bønder.

»Der ser du futen vor,» sa den ene.

»Giv fanden havde ham lyslevende, den bondeflaaeren!»
sa den andre.

»Det var af hjertet det,» sa fanden; »kom saa med mig!»
sa han.

Da hjalp der hverken bøn eller paakaldelse.

